

цията, първото общо събрание на комитетитѣ (29 априлъ — 4 май 1872 год.) го провъзгласи по достоинство за членъ на върховното ръководство на Българския централенъ революционенъ комитетъ. Неговото участие въ изграждането сѣдбинитѣ на революционната организация се считаше всѣкога за необходимо — и още преди това Каравеловъ го изтъкваше въ едно свое писмо: „Преди три дена се събрахме, пише той, и решихме да те повикаме тука (въ Букурещъ, б. Бур.) — дорде ти не дойдешъ, то нищо не може да се работи“ (12. X. 1871 год.).

Следъ смъртта на Левски, поради причини отъ разнообразенъ характеръ, революционнитѣ комитети въ България започнаха да странятъ отъ досегашния председателъ на централния комитетъ, Л. Каравелова, и да търсятъ съвета и ръководството на Хитова. По този начинъ, съ течение на времето, Хитовъ зае мѣстото на признатъ вождъ на революционната организация, ако и формално да не стоеше начело на ръководното ѣ тѣло. Всѣки починъ за засилване и стѣгане на организацията, всѣка стѣпка на комитета трѣбваше да получи неговото одобрение, трѣбваше той да помогне и съдействува за осъществяването имъ. Писмата на комитетскитѣ дейци отъ онова време сочатъ, че, въпрѣки формалното съществуване на централенъ комитетъ въ Букурещъ, всички грижи около организацията се съсредоточаваха въ ръцетѣ на Хитова: той търси апостоли, замѣстници на Левски и на Ат. Узуновъ, той урежда общитѣ събрания, той примирява различнитѣ гледища по организационни и тактически въпроси.

Така, три седмици следъ обесването на Левски, Централниятъ комитетъ въ Букурещъ възложи на Хитова да обиколи влашкитѣ комитети и да ги стегне и подготви за нова акция. Месецъ и половина следъ това, на общото събрание въ Букурещъ